

ξοδεύ' αὐτή, ποῦ δὲ μπόρουνε νὰ δουλέψη 'κειός, νὰ ντὸν ἔχη στὴ γκάμαρή τση, νὰ ντοῦ πάρη γιατροί, τσοὶ καλλίτεροι γιατροὶ τσὴ Κέρκυρας, νὰ ντὸ μπερποῖεται καλλίτερα κι' ἀπὸ ἄντρα τση... νὰ ντοῦ κἀνῆ τὴ 'σοκόμα... νὰ κἀθεται νὰ ντοῦ καρτῆ γκουάρδια ἀπάνω 'πὸ τὸ κεφάλι του... ὅλοι τσοὶ μῆνοι ποῦ κατάρεσ' ὁ ἄθρωπος... νὰ κοιμᾷτ' ἀγκαλιὰ ὡς τὸ ὕστερο μενοῦτο, ἴσιαμε ξεψύχησε, ἀκοῦς, ἀφέντη μου!... Κι' ἀπέκεια, σὰν ἀπόθαν' αὐτός, πῆρ' ἀφέντη μου τσοὺ παπάδες, τσοὺ πλέρωσε, τοῦκαμε τὴ θαμὴ του, τοῦ ἀγόρασε τὸ ντόπο, τὸν ἐτάφιασε, ὅλα τὰ πάντα... Πῆε καὶ στὸ σιὸρ Μίκιο, νὰ πάρη ἄδγια νὰ ντοῦ φκιάση κυβοῦρι... μόν' τὴ μπόδισαν... τσ' ἤῤηξαν δυσκολίες... νὰ μὴ ντὴν ἀφήκουν μαθέ, φτωγιά γυναῖκα, νὰ ξοδέψη τόσα ὄβολα... Κι' ἀπὸ τότες ποῦ λές, ἀφέντη μου, ἀσκώνεται καὶ πααίνει ταχτικά, τοῦ πάει τὸ λάδι του, τ' ἀνάφτει τὸ καντύλι του, κάθε αὐγὴ τοῦ πάει φιόρια ποῦ γλέπεις... Κεῖ πααίνει τόρα μὲ τὰ φιόρια ποῦ τὴ γλέπεις... Μῆνοι τούτ' ἢ δουλειὰ ὁποῦ κρατεῖ... Ἀπὸ τότες ποῦ ἀπόθανε... Κι' ἄσε ποῦ τόνε βάσταξε ἄρρωστόνε ἄκνα δυὸ χρόνοι ποῦ σοῦ λέω.

— Καὶ εἶνε δημόσια αὐτή;...

— Δημόσια, ἀφέντη μου!... Δημόσια!... Δὲ μ' ἀκοῦς ποῦ σοῦ λέω;... Ἡ Μαρκὰ μὲ τ' ὄνομα... Ὁβρηά, 'πὸ τὴν Ἄρτα 'νε φερμένη... Εἶνε γυναῖκα δέκα ὀβολῶνε!...

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

Δασκαλικὲς κουβέντες

Ο διδάσκαλος. — Γιατί δὲν μ' ἐχαιρέτησες σιὸ δρόμο;

Ὁ μαθητής. — Μὲ συγχωρεῖτε. Εἶμαι πολὺ μύωψ' καὶ δὲν οἶς διέκρινα ἀπὸ μακρὰ...

Ὁ διδάσκαλος (θυμωμένος καὶ σείων τὸν δάκτυλον). Τότε ἔπρεπε νὰ με πλησιάσῃς καὶ θά με διέκρινες!...